

وزيره (ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

.....کتاب پښندنه:.....

د کتاب نوم: وزيره (ناول)

ليکوال: نعمت الله رحيمي

اړيکه: Niamatullahr3@gmail.com

کمپوز: خپله ليکوال

د خپریدو کال: 2021 زېږديز - ۱۳۹۹ لمریز کال

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له ليکوال سره خوندي دي!

د ماښام وخت و، د کور مخې ته ناست وم، د غرو څوکې د لمر
کیناستو پر وخت سرې ښکاریدې، موبایل مې له جیب راوباسلو،
ډېټا مې چالانه کړه، د میسج شپږنگ شو، ځیر شوم ورته د کا کا
میسج و، لیکلي وو:
- حمزه زویه! که ماخستن چې د پلار راغی ماته پر واټسپ زنگ
وکړه، یو څه مهمه موضوع ده.

ددې میسج ځواب مې لیکلو چې بل میسج راغی لیکلي وو:
- او ستا په گټه دی، ته افغانستان کې ډېر په تنگ یې

مسیج ته په کتلو مسک شوم، د کور خوا مې منډه کړه، دروازه مې
خلاصوله چې ملگري مې راغبر کړ:
- حمزه! راځه تراوسه وخت دی، یوه لوبه وکړو
- د څه شي لوبه؟
- یاره! هره ورځ لږو کوو کنه

ور روان شوم، بر په تیرو ناست وو، درې نور ملگري هم ورسره
وو، یو ملگري مې وویل:
- حمزه نن یې درنه گټو...

خو شیبې چُپ شوم، وروسته مې وویل:
- ویې گتئ! زه هسې درنه همدې ورځو کې ځم

ملگري رد رد را وکتل ومې ویل:
- سترگې دې مه راباسه، ځم درنه هسې تاسو بیکارانو سره زه هم
بدنامه یم
ملگرو څه ونه ویل، لنډه شیبه وروسته یو ملگري ورو ویل:
- ښه! سبې ده ولاړې

غوصه شوم موبایل مې را پورته کړ ومې ویل:
- افسوس! چې اوس باور نه کوی چې کله تللم بیا گورئ
ملگري په خندا شول زه همداسې ترې را روان شوم، ترڅو کور ته
رسیدم ځان سره مې همدا دعاگانې کولې چې کاش کاکا مې ور
وغواړي...

د شپې ډوډۍ مو وخوړله پلار ته مې وویل:
- بابا! لمونځ د نن په کور کې وکړه د کاکا درسره څه ضرور کار دی
زنگ راوهي
- سمه ده! چې بیا څه وایي، حتماً بیا یې وچې میوې ته زړه شوی
- خیر بابا تراوسه خبره مالومه نده، چې زنگ ووهي پوی به شې

همدا خبرې مو کولې چې پر واټسپ زنگ راغی، ځواب مې ورکړ
کا کا مې و، ویې ویل:
- بچی! پلار ته دې موبایل ورکړه

موبایل مې پلار ته ورکړ د بابا عادت دی موبایل کې خبرو کولو
وخت د باندې وځي، دا ځل هم د باندې لار ډېر وخت یې خبرې
کولې غوږ مې نیولی وو خو پلار صرف هو هو ویل د کا کا غږ نه
راتلو، شیبه وروسته پلار خدای پاماني وکړه، ما خونې ته را منډه کړه
لنډه شیبه وروسته بابا هم خونې ته را دننه شو، غلی ناست و، زما
زړه درزیدو چې ویې ویل:

- حمزه! سبا به دې له مور پیسې واخلي ځانته پاسپورټ جوړ کړه
ځان مې ناگمانه ونیولو، ومې ویل:

- خو ولې بابا؟

- لږ بکه کا کا دې ښه وایي دلته له تا څه نه جوړیږي، هلته یې د کوم
افغاني ملگري هوټل کې درته کار پیدا کړی، د ویزا کارونه هم د
هغې هوټل مالک درته جوړوي

سرمې وښورو ومې ویل:

- سمه ده، څنگه چې ستاسو خوښه وي

ورځ سبا شوه، خو ټوله شپه وینس وم، اختر و پر ما، د سهار وخت
کې مې سترگې پټې شوې وې...

مور راباندې غږ وکړ:

- پاڅه وه، انگریزه! له ځان نه دې سر له اوسه انگریز جوړ کړی.
- راوین شوم، په منډه مې مخ او لاس ومینځل، مور ته مې وویل:
- ادې پیسې راکړه! چې پاسپورټ جوړول ډېر وخت نیسي.

مور پیسې راکړې، له کور را ووتلم، په لاره مې ملگری ولید وپې
ویل:

- راءه حمزه لږو وکړو
- ما خو تیر ماښام وویل تاسو ونه منله، زه ځم
- خو چیرې ځې، اوس خو ووايه
- اوس خو د پاسپورټ ریاست ته ځم، پاسپورټ جوړوم، خو په
- راتلونکې اونۍ کې به درنه والوځم، امریکا ته!
- ښه! داسې ده

خوشحاله وم، په سندرو سندرو په لاره روان وم...

- دوه ورځې وروسته

پاسپورټ مې جوړ شوی وو، همدې ورځ باندې مې له یو نږدې پوښته خانې څخه را واخیست سفارت ته مې تسلیم کړ، دوه یا دريو ورځو کې د ویزا او تگ نور کارونه خلاصیدل...

د مازدیگر وخت و، ملگري مې راغلي وو کیسې مو کولې ملگرو منلې وه چې زه بهر ته ځم، نو عجیبې عجیبې پوښتنې یې کولې، همدا وخت وو چې پلار مې له دندې راغی زه یې ولیدم را غږ یې کړ:

- وه حمزه راځه کور کې خپلې جامې او اړین شیان ټول کړه، کاکا د زنگ وهلی وو چې له سفارت کارونه ژر خلاصیږي شاید سبا ته یې ټول کارونه خلاص شي.
- سمه ده، دا دی درغلم

لنډه شیبه وروسته کور ته لاړم...

- د تگ ورځ

مانښام کیدونکی و، د خدای پامانۍ لپاره ټول لږې او نږدې خپلوان راغلي وو

له کور وتلو بیک مې موټر کې کېښود زه د خدای پامانۍ لپاره مور ته ورغلم لاس مې ښکل کړه ورته چې خپل له پلو لاندې یې یو پیاز را وویست ویې ویل:

- زویه! که په لاره دې زړه بد بد کیدو نو دا بوی کړه، رک روغ به شي.

خدا راغله خو د مور په خاطر مې څه ونه ویل پیاز مې واخیست، له کور روان شولو...

هوایي ډگر ته ورسیدم، راسره راغلي خپلوان بیرته ولاړل... لومړی ځل مې و، چې الوتکه کې کېښناستم نو ځکه لومړی لږ وپریدم په سترگو مې لږ تیاره وه، خو لومړی تر دوبي پورې سفر لنډ و، ژر ورسیدو له هغه وروسته تر امریکا اوږد سفر و، ویده شوی وم د الوتکې کېناستو وخت انونسمېنټ را وینم کړم...

هوایي ډگر څخه را ووتم، موبایل مې له جیب را وویست، غوښتل مې زنگ ووهم خو پام مې نه و، چې زما موبایل کې د افغانستان سیم کارت پروت دی، څو شیبې په تمه وم، پر یو څو کې کېښناستم، مخکې مې سترگې د خلکو پر یو قطار ولږیدې د ټولو لاس کې سپینې ورقې وې، له لرې ښکاریدل چې د هغو مسافرو نومونه دي چې دوی ورته په تمه دي، همدا شېبه د ځینو فلمونو صحنې رایادې شوې چې له هوایي ډگر همداسې په بهر ملکونو کې مسافر خپل

وروستنی همسفر پیدا کوي، لري و و نومونه سم نه بنکاریدل خو
گامه ور مخکې شوم د یوه لوړ نري ځوان په لاس کې سپینه پانه وه
سرچپه یې لاس کې نیولې وه، لږ مې سر ور کور کړ زما نوم پرې
لیکلی و، په زړورتیا ورغلم ومې ویل:
- او هووو! وروره یو ساعت شو را گرځم خوزه نه پوهیدم چې ما
پسې داسې څوک لیرلي چې نوم نشي لوستی او سرچپه دی

ځوان څیر شو کتل یې راته له جیب یې موبایل را وویست یو ځل
یې موبایل ته وکتل بیا یې ماته وکتل ورو یې له ځانه سره وویل:
- هو هو همدا دی

ما ترخه مُسکا وکړه ومې ویل:
- مطمئینه شوي؟ اوس لار شو
- څو څو لا اوږد سفر مخکې لرو دومره الوتکې را ورسولې نور به
د ځمکې سفر وي
- نو نور چیرته؟
- هو ټل دلته نه دی، د امریکا په یو خیالي سیمه کې دی
- هغه نو کوم ځای دي؟
- اریزونا!

دواړه غلي شوو، خپل بیک مې راسره واخیست مو ترته پورته شوو

الوتکه کې مې خوب کړې و، خو الوتکې به يوه يوه چپه وخورله
راوینښ به شوم ځکه مې خوب سم نه و پوره...

موټر حرکت وکړ پښتو سندره چالانه وه، د امریکا په سړکونو د
پښتو سندرو هم بېل خوند وي، سندري ته غوږ وم سترگې مې پټې
شوې...

ويده وم ساعتونه تیر شوي وو، سترگې مې خلاصې کړې د موټر
جلب باندې ځوان را وکتل مُسک شو ويې ويل:
- را وینښ شوې؟ ښه خوبونه دې وو هل
- هو والله!

- دا دی له دې ځایه د اریزونا نه ختمېدونکې دښته او بې ساري
ښکلا پیل کېږي

ریښتیا هم! اریزونا یې د خپل نوم په شان عجیبه ښکلا درلوده، د
سرو خاورو دښته، د دښتې منځ کې تک تور سړک، ځای ځای واړه
او لوی عجیب غرونه، او د سرې دښتې منځ کې د کاکتوس لوی او
کوچني بوټي...

شيبه وروسته ځوان وويل:

- نور زموږ منزل را رسيږي دا چې دا د اریزونا لومړي سرونه دي،
هوټل دلته دی ځکه مسافر که وږي وي که نه وي، خو دلته له شوقه
حتماً راځي که دلته څه ونه خوري نو له ځانه سره یې وږي.
- ښه ډیر ښه

- او هو آغه وینې؟
- څه؟
- هغه کوچنی کور.
- هو
- هلته به ستا د اوسیدو ځای وي، خو بدبختانه...
- خو بدبختانه څه؟
- هههه! توکې کوم ستا د خونې ملگرې لږ شیشکه ده
سترگې مې رډې رډې را ووتلې چې د خونې ملگرې مې انجلۍ ده،
ورو مې وویل:
- نو زما سره به یوځای وي؟ انجلۍ؟
- خود نو دا خو امریکا ده دلته دا خبرې عادي دي
غلی شوم لنډه شپبه وروسته ځوان وویل:
- خو خپه کیره مه فیرنگۍ نده افغانۍ ده
د سر په بنورولو مې د هو اشاره وکړه، موټر لا روان و، لږ مخکې
موټر ودریدلو، له موټر بنکته شوم...
هوټل ته دننه شوم، ځوان راپسې و، ورو یې غوږ کې راته وویل:
- هغه بهرام کاکا دی، د هوټل مالک
- بڼه اوس ورشم؟

- خود ورشه، گوره صاحبه دلته امریکا ده که بی زړه توب دې وکړ
نو دلته ژوند نشې کوی...
خان مې ښه قوی و نیولو خو گامه مخکې ولاړم، ومې ویل:
- سلام علیکم! بهرام کا کا

بهرام کا کا په اندام لوی او قوی سپین بری و، راته خیر شو ویې
ویل:

- وه حمزه زویه پخیر پخیر، په خیر خو را ورسیدی؟
- مننه کا کا بیخي ښه سفر و
- کینه زویه ولې ولاړ یې

کښناستم لومړۍ ورځ وه، د ملیمه غوندي مې قدر وشو، د شپې تر
ناوخته ناست وو، همدې وخت کې مې کور ته هم زنگ ووهلو، د
فیسبوک ستوري ته مې هم خپل د پخیر رسیدو خبره پوست کړه،
شپې ۹ بجې کیدونکې وې چې کا کا بهرام غبر کړ:
- شوکته زویه! راشه حمزه ته یې د اوسیدو ځای ور وښایه
بیرته ځواب تر غور نه شو ومې ویل:

- بهرام کا کا
- وایه زویه
- د اوسیدو ځای خو ما لیدلی لږ مخکې دی له هوتل که څوک نه
وي زه خپله ولاړ شم؟
- خو تا څه لیدلی؟

- هغه ځوان چې هوايي ډگر ته راپسې راغلی و، ډېر ځایونه يې
راته وښودل الله د خیر ورکړي
- ښه نو زويه چې داسې ده ورشه، ماشا الله له لومړۍ ورځې د ځان
راته گران کړ
مُسک شوم ومې ويل:
- اممم! خو د هغه کور کلۍ را کره چې ولاړ شم
- څه زويه پخیر لاړ شي کور خلاص دی، هغه پکې ده

روان شوم...

خو دقیقې وروسته همغه زما د اوسیدو کور ته ورسیدم، د کور مخې
ته سرک وو، یو لویه څوکۍ هم ایښې وه، یوه شپه مې د کښېناستو
نیت وکړ
کښېناستم هوا نسبتاً سره وه ډېر خوشحاله هم وم سوچونه مې کول،
چې د یو غټ تپلر د هارن غبر مې سوچونه را خراب کړل، ځانه سره
مې وویل:

- اممم! خو دلته خوب کول هم سخت دي...

همدا خبره مې کوله چې د کور له کړکۍ غبر وشو په انگریزی کې
یې وویل:

- ته څوک یې؟ هلته څه کوي څه له هغه ځایه ورک شه
شاته مې وکتل پوی شوم چې هغه شیشکه همدا ده، کور ته ورنږدې
شوم هغې بیا وویل:

- گوره څه ورک شه، گني پولیسو ته به زنگ ووهم

ومي ويل:

- زه حمزه يم، بهرام كاكا وويل چې زه به هم دلته اوسيرم
- غلې شوه، ترخه مسكا يې وکړه ويې ويل:
- وبنه! صبر زه درځم دروازه خلاصوم

لنډه شېبه وروسته يې دروازه را خلاصه کړه، دهغې د مخ هېندارې ته سوچ وړی وم، دنگه ونه يې وه، وينستان يې خلاص پرېښې وو، غټې او مړې سترگو يې عجيب تاثير راباندې وکړ گني زه د هرې انجلۍ کيسه کې نه کيرم، همداسې مې ورته کتل چې ويې ويل:

- اوووی! صاحبه په شا دې دننه نشم وړی نور نو خپله تشریف راوړه

- دروازه يې خلاصه پرېښوده دننه ولاړه زه هم ورو ورو دننه شوم...
- عجيبه غونډې کور و، پخلنځی د خوب تخت د کښېناستلو کوچونه ټول يو ځای کې وو، نو ومې ويل:
- دا نو څه رقم کار شو دا کوم ماډل کور دی؟
 - ته په څه پوهيرې دې ته ستوديو اپارټمېنت وايي
 - هرڅه چې وي نو دلته خو بله خونه هم نشته نو زه او ته به چيرته ویده کيرو؟ يعنې جلا خونه نشته؟؟
 - نه ولې نه هغه تخت دی دواړه به يو ځای پرې ویده کيرو

عجيب حس مې وکړ زړه مې باغ باغ شو، په احساساتو راغلم ومې ويل:

- نو اوس په ريښتيا زه او ته به يو ځای ويده کيږو؟

هغې لومړی ترڅه مُسکا وکړه، لنډه شېبه وروسته يې په غوصه وويل:

- نور څه خدمت وي؟ ولې زه ستا بڼه يم چې يو ځای به ويده کيږو تا به امريکا فلمونو کې ليدلي وي خو دلته هم ادب او عزت په نوم څه شته

چُپ شوم، رنگ مې واوښت بيا يې وويل:

- ته ما پيژني؟

- نه نو څه د پيژنم؟ څوک يې؟

- زه وزيره يم وزيره! ماسره ځان مه وهه ورشه پر کوچ پر بوڅه تخت زما دی

لومړی ځل و چې د يو انجلۍ تر تاثير لاندې راغلی وم، سر مې ښکته واچولو روان شوم، ورو مې مخ ور واړولو ومې ويل:

- خو ته دې څه شي وزيره يې؟

بد بد يې را وکتل په لوړ غبر يې وويل:

- آاااا! تاته يې څه زه د خپل ژوند وزيره يم، څه ويده شه ولاړم، پر کوچ پرېوتم، موبایل مې را واخيست سيم کارت خونو و، ميوزيک پلپير مې خلاص کړه، موبایل مې يو ورځ مخکې له انگرېزي سندرو ډک کړی وو ځکه چې دلته خو امريکا ته پښتو

سندري خو څوک نه اوري، د يوې انگريزي سندرغاړې يوه سندره مې پلې کړه، شېبه وروسته يې د خپل خوب له ځای را غږ کړ، په يو ورځ کې انگريز شوې؟ بند کړه زه ویده کيرم او بيا زما مخ کې دا انگريزي سندري چالانې نه کړې، خبرو ته يې غوږ وم څه مې ونه ويل ویده شوم...

- ۲۰۱۸ مېلادي کال

ښه مې ياد ده لومړۍ کار ورځ وه، د شپې تر ناوخته خوب نه راتلو ځکه ناوخته ویده شوم ځکه چې خوب مې ډېر کړی و، سهار هم وختي وينښ شوی وم، لومړی مې چې سترگې خلاصې کړې هغه مې وليده سپين ټيکري يې پر سر وو پر جاينماز ناسته وه، سترگې مې نيمې پټې ونيوې چې گمان وکړي زه ویده يم، سلام يې وگرځولو سپين ټيکري کې ښکلې ښکاریده د جاينماز يو گنج يې ورتول کړ را پورته شوه، په ورو ورو زما خواته را نږدې شوه يو دم يې په زوره چغه کړه:
- انگريزه!!! وينښ شه لمونځ وکړه

وينښ خو وم، خو ژر مې سترگې خلاصې کړې نو ويې ويل:
- آفرين! دغسې

لمونځ مې وکړ، همداسې ناست وم له لمانځه وروسته خوب بيا خوند نه راكولو سهار وختي و، ځكه يو يو موټر پر سړك تيريدلو نور څه نشته وو، هغه يې پر خپل ځای کې ځملاستلې وه، ما ور کتل چې له کمپلې يې سر را وباسو ويې ويل:

- خيريت دى؟ ولې راگورې انجلۍ دې مخکې ليدلې نده؟
هيڅ مې ونه ويل ځکه ما به تل ويل چې تر ما تيزه ژبه بل څوک نه لري خو ددې پر وړاندې به گونگي شوم...
هغه له خپله ځای پاڅيده له ځانه سره يې ويل:

- وخت خراب وزيرې اوس نو دلته په بې غمه زړه خوب هم نه شو کوى څه چې ځان تيار کړو او څو به پرون خو مو هسې رخصت وکړ

خبرې مې يې واوريدې پوى شوم چې ماته يې په رموز کې وويل چې ځان تيار کړه هغه حمام ته ولاړه تر هغې مخکې مې ځان تيار کړ...

دواړه تيار شوو، د هوټل په لوري پياده پياده روان وو، دا ځل اغلې وزيره چُپ وه ومې ويل:

- ستا نوم څه دى؟

- اممم! وزيره يم کنه

- پريبرده نو زما پر تندي هم خر ندى ليکلى

له لنډې شيبې وروسته يې وويل:

- زما نوم فاطمه دی، خو له دې نوم کرکه لرم لومړی کس يې چې تاته خپل نوم وایم ماته ټول نږدې ملگري وزیره وایي.

- وښه شخصي پوښتنې کوم خو اوس یو ځای کار کوو کیدای شي ډېر وخت سره یو ځای وو، خو له دې نوم ولې کرکه لرې؟

خو شیبې غلې وه، ویې ویل:

- پوهیږې؟

- په څه؟

- دا چې زما مور او پلار واده وکړ

- هههه! نو واده خو به یې خود کړی وي ځکه خو ته نړۍ ته راغلې

په غوصه یې وويل:

- اوس چې درته خپل د ژوند کیسه کوم نو چپ اوسه

سر مې ښکته کړ ومې ويل:

- ښه

- اممم! تراوسه وختي دی هوټل ته پیرودونکې کم راځي، دلته به

کینو

پر یوې څوکۍ کښېناستو شېبه وروسته هغې وويل:

- کله چې زما مور او پلار واده وکړ وروسته زما له زېږېدو هغوی

پوی شول چې دوی د یو بل لپاره نه دي جوړ شوي، له یو بل یې د

طلاق اخیستلو پریکړه وکړه، طلاق یې واخیست خو زه نه مور
غوښتم ته هم پلار ځکه یې زه دې ۱ کال په عمر د سپرک په سر
پریښودم، او له هغې ورځې بهرام کاکا له سپرک پورته کړم تراوسه
یې د خپلې سکه لور په خیر لویه کړې يم، کار کول مې عادت شوی
گني بهرام کاکا د خپل لاس سپکولو لپاره زه له سپرک نه يم پورته
کړې هغه ډېر مهربانه انسان دی...

تر ډېره ورته غوږ وم سترگې مې ډکې شوې ځکه زه درک کوم چې
ښځه (انجلی) ډېر یو معصوم ذات دی هغې را وکتل له دستکول یې
تیشو (کاغذي دستمال) را وویست و یې ویل:

- واخله! ولې مې احساساتي کوي زما لپاره تراوسه چا اوبښکې ندي
تويې کړې
مُسک شوم ومې ویل:
- ملگري؟

- اممم! اول مې درته بد فکر کولو ځکه ته پوهیږې چې زمانه
خرابه ده خو هو بس نور ملگري یو...

خوشحاله شوم، یو دم مې وویل:

- سمه ده! خو یوه بله پوښتنه؟

- او هووو! ښه ووايه

- نو ته د واده خلاف یې؟

- نه نه د واده خلاف نه يم خو واده بايد په خپله خوښه وشي نه
غواړم بله فاطمه نړۍ ته راشي...

خوشحاله وم، خو ددې کيسې په اوريدو خپه هم شوم، هوتل ته
ولارو...

د کار لومړۍ ورځ راته ډېره سخته ښکاريدله خو د وزيرې په ملتيا
داسې تيره شوه چې هيڅ پوی نه شوم د بيرته تگ وخت و، ټولو يې
خپله ورځينۍ تنخوا واخيسته د بهرام کاکا په لور ورغلم همداسې
ودرېدم بهرام کاکا وويل:

- څه غواړي؟

شميردم ځکه غلی وم خو په زړه مې تيره کيښوده ومې ويل:

- تنخوا؟

بهرام کاکا ترڅه مسکا وکړه ويې ويل:

- څه ځغله، دا د ويزا او راتگ مصرف به څوک ورکوي، لومړی دې
قرض خلاص شي...

- ښه، سمه ده

غلی روان شوم، چې بهرام کاکا غبر کړ:

- وه حمزه! دلته راشه

بيرته څو گامه شاته ولاړم ومې ويل:

- امم کاکا؟

۱۲ ډالر يې راکړل ويې ويل:

- واخله دومره ظالم نه يم دا دې يو خو ورځو خرچي
مُسک شوم ومې ويل:

- مننه کا کا

وزيرې را غږ کړې:

- حمزه ژر رايه گني ځم درنه

ور منډه مې کړه ورغلم

کور ته را ورسيدو، وزيره غلې وه ومې ويل:

- را وغږيږه زه خو سيم کارت هم نه لرم چې فیسبوک وگورم

تراوسه مې دوه ځايه وړيا وای فاي پيدا کړی بس

وزيره په خندا شوه ويې ويل:

- هههه! سبا به درته سيم کارت واخلم خو په قرض

- مننه

- بڼه نو تا ويل را وغږيږه صبر زه درته کيسه وکړم

- اممم څومره بڼه وکړه

- داسې وه چې... نه پرېږده يې نه يې وایم

- څه وشول ووايه نو

- نه پرېږده بيا به وډار شې

- بڼه پرېږده يې زما د ويرې کيسې ندي خوښې

- نو خو صبر وایم يې

- نه نه نه

يو دم يې وويل:

- ته چپ شه زه کيسه کوم

غلی شوم کیسه یې پیل کړه:

- له دې ځای لږ ها خوا یوه پخوانۍ قلا ده، د سړک په سر ده کله چې تیاره شي تل نه خو کله کله لکه نن چې د چهارشنبې شپه ده نن هم داسې کیږي هلته چې کوم موټر تیرېږي هلته موټر خپل په سر بند شي کله چې موټر وان له موټر ورسکته شي هغه پخوانۍ قلا ته یې کش کړي او سبا ته یې له هغې ځای مړی را وباسي، مسلمانان وايي چې پیریان دي خو ددې ځای خلک بیا وايي چې یو کس ژوندی پاتې شوی لیدلي یې وو، وايي زامبي دي

په خندا مې وویل:

- هههه! نور مې باور کولو خو دا زامبي چې دې وویلې پوی شوم چې هسې ډارول کوي
- زره دې منې یې یا نه ما خو وویل

ولایه پر خپل ځای کې ځملاسته، زه ناست وم یو مې ساړه کېدل بل ویریدم خو ځان مې غیرت کې نیولی و، خو شیبې وروسته وزیرې را غږ کړ:

- اېف ډبلیو ۵۰ زره

- څه؟

- هاټسپاټ مې چالان کړی دا یې پاسورډ ده نیم ساعت وخت لرې بیا اوتومات بندېږي
- ههه بڼه مننه ډیره زیاته

- زه ويده شوم نو ښه شپه

واى فای ونښلیدو د ملگرو ډېر پیغامونه راغلي وو، داسې ملگرو راته پیغامونه رالیرلي وو چې په کلونو مې لیدلي لانه وو، ویریدم یوه کړکۍ خلاصه وه د خونې پردې خوځیدلو باندې هم ویریدم له انټرنیټ مې خوند وانه خیست چې د فیسبوک پر نیوز فید مې یو خبر ولید دې (یو اېس اې ټوډې) پانې خپور کړی وو لیکلي وو: - د موسم د خرابیدو وړاندوینه شوې ځکه د اریزونا پر لویه لاره د لویو او وړو موټر تگ راتک تر راتلونکو ۲۴ ساعتو پورې بند دی، هیوادوال دې تر راتلونکي خبر په تمه وي.

له ځانه سره مُسک شوم او ويده شوم...

وخت ډېر ښه تیریدو، لومړی چې راغلم رنگینه امریکا راته خړه پره ښکاریده خو نه پوهیدم چې وزیره به زما دې ښکې بنگې امپراتورۍ رنگینه شهزادگی جوړېږي او زه هغه بې زړه امپراتور چې د مینې الهام راباندې راځي خو په پانوي د لیکلو توان نه لرم.

د غرمې وروسته به پیرودونکي کم وو، زموږ د ډوډۍ خوړلو وخت وو، ډوډۍ مو وخوړله وزیره پورته شوه، بهرام کاکا به وختي ډوډۍ خوړله ځکه شکر ناروغي يې درلوده، هغه ناست و، چای يې څکلو وزیره ورغله ويې ويل:

- کاکا! زه او حمزه به نن وختي لاړ شو

- ولې؟ خیریت و؟

وزیره مُسکۍ شوه ويې ويل:

- هو کاکا خیریت دی، حمزه سیم کارت نه لري او ځینې نورې اړتیاوې يې دي بلد نه دی زه ورسره ځم، سیم کارت به هم واخلو او نور څیزونه هم.

بهرام کاکا ماته را وکتل، ويې ويل:

- ژر ژر دې ډوډۍ وخوره، دا انجلۍ لومړۍ ځل دی چاسره دومره مرسته کوي، ډېره بې پروا ده

ومي خندل، وزیرې وويل:

- ته هم کاکا، هههه!

له ځای مې پاڅېدم، لاسونه مې ومینځل او له هوتل د باندې ووتلو د

سرک سره ولاړ وو، ومې ويل:

- راځه نو اوس د موټر سیل ولې کوي؟

- او هووو! بازار مخکې دی دلته بې د بهرام کاکا له هوټل صرف خو
د چرگانو فارمونه دي، چرگان درته واخلم؟
- هههه! ښه سمه ده

يو ټکسي له لرې تر سترگو کیده، را نږدې شوه ودریدله، وزیره ته
يې پورته وکتل په انگریزی يې وويل:
- ته همغه شیشکه يې ولله که...

موټر بیرته ولاړ وزیرې ورپسې غږ کړ:
- شیشکه به دې ادې وي!!!

ومي خندل، وزیرې وويل:
- ته اوس څه ته خاندې؟

- هههه! يو بل چا هم ويلي وو، چې ته ډېره شیشکه يې، خو!
- خو! څه؟

- خو، نه پوهیدم چې تاته ټول ښار شیشکه وايي، هاهاها!
- څه موسم خراب دی، موټر نه پیدا کيږي اوس د پیاده بیایم

همداسې ورو ورو روان وو، وزیرې ته مې وړ وکتل ومې خندل
وزیره په خپل دستکول په شت ووهم....

بازار ته ورسیدو سیم کارت مو واخیستلو، وزیرې وويل:
- ته دلته اوسه، زه یو څه اخلم ژر راځم

شپه وروسته وزیره له پلورنځي را ووته د ږیرې جوړلو ماشین يې
لاس کې و، ماته يې را کړ، ومې ويل:

- دا څه کړم؟
- واخله له ځان نه دې څه جوړ کړي، په دې خپله بڼه اصلاح کوه

زه هم احساساتي شوم، نږدې مې دې مننې لپاره غږه ورکړې وه خو
شرم و، مننه مې ترې وکړه...

کور ته راوړسیدو، په خبرو خبرو کې څنگه تیاره شوه هېڅ پوی نه
شوم، امریکا کې تر ناوخته د وینې پاتې کیدو فرهنگ نشته و، نو
وزیره یې د خوب ځای ته ولاړه ما خپل موبایل د میز له سره را پورته
کړ پر واټسپ مې پلار ته زنگ وکړ پلار سره مې خبرې وکړې،
موبایل یې زما مورکې ته ورکړه مور وویل:

- څنگه یې زویه؟

- شکر بیخي ښه يم

- ښه شکر! سم خوراک خو کوې، نه چیرته هلته به اوس هغه برگر

شیان خورئ وطني خواره به له کومه شي

- نه نه مورې! دا زمور هوتل چې پکې کار کوم په همدې افغاني

خوارو مشهور دی

- ښه زویه! بس کار کوه اوس خو په خپلو پښو ودریدې نو زه به هم

یوه ښایسته انجلی درته وگورم...

ژر مې وویل:

- نه نه مورې انجلی پسې ونه گرځې

- ولې ولې زويه

- ولې نه بس هسې

مورکې مې ډېر ټينگار وکړ، خو همرازه مې وه ومې ويل:

- بس مورې نور څه نه وایم خو اېنگور مې درته پيدا کړې

نيت ضعيفه شو، خبرې ځای پر ځای پاتې شوې، وزيره يې نيغه په

ځای کې کيناسته زما خواته راغله، ردې يې را کتل ومې ويل:

- ته خو ويده وې؟

- نه نه ياره! خو ته دا څو ورځو کې بيا په چا مئين شوې؟

- تا زما خبرو ته غوږ نيولی و؟

- موبایل کې سمې چغې وهې نو که غوږ ونيسم يا نه ټول يې اوري

چپ شوم ويې ويل:

- خو ووايه په چا مئين شوی يې؟

غلی وم په زړه کې مې ويل:

- اوس څنگه درته ووايم؟ چې په تا مئين يم په يو نظر کې دې زما

زړه وړی، که ووايم نو چيرته يې مني چې څنگه په دومره کم وخت

کې؟

يو دم مې وويل:

- مينه درسره لم

راته خیر شوه ویی ویل:

- هلکه! ته دا فلمونه کم گوره

- ولې؟

- نو فلم خو نه دی، چې ډرت ووايي مینه درسره لرم، مینه خو داسې

نه کیږي

غلی شوم ومې ویل:

- په خدای چې لیدلې مې داسې ښکاري چې له کلونو دې پیژنم، ما

به تل ویل چې څنگه یو څوک ټول عمر له یوې ښځې سره تیروي،

خو ستا په لیدلو وروسته خدای ته دعا کوم چې که ته زما شوې زما

د ژوند یو څو کلونو دې زیات شي، ځکه ستا سره مې وخت داسې

تیرېږي چې هیڅ نه پوهیږم

وزيره غلې وه، د خپل خوب ځای ته ولاړه را غږ یې کړ:

- خیر دا ستونزه به سبا حل شي

مُسک شوم ما ویل گواکي سبا به هرڅه سم شي چې بیا یې وویل:

- سبا به بهرام کاکا ته ووايم چې دلته به یا زه اوسم یا حمزه، ما غلط

درک کړې بښنه غواړم ته هم دې نورو هلکانو په څېر یې، خپل

اصلي رنگ دې وښودلو

رنگ مې زیر و اوښت د تخت خواته یې ورغلم پر ځمکه کښېناستم

زاری مې کولې چې:

- خدای ته وگوره که زه یې له کار وویستلم نو زه به څه کوم لا خو د راتگ قرض راباندې پاتې دی د بیرته تگ پیسې به له کومه کړم؟ اوس چې زړه درباندي مئین شو زما گناه څه ده؟ او ما خو ندي ویلي چې ته هم باید حتماً راسره مینه وکړې خو دې زړه خبره مې وه درته ومې کړه

وزيرې یې سر کمپله کې پټ کړ ویې ویل:
- چې تر سهاره هم غذر وکړې نه دې بنیم

ما همداسې ورته عذر کولو، خوب راباندې راغی د تخت په څنډه مې سر ایښی و ویده شوی وم، سهار مې سترگې خلاصې کړې لږ څه ناوخته شوې وه وزیره یې په ځای کې نه وه تللې وه، په شامې یوه کمپله را پرته وه

ژر ژر ولاړم ځان مې تیار کړ هوټل ته په منډه ورغلم ما فکر کولو اوس به کډه را په شا کړي خو چې ورسیدم بهرام کاکا وویل:
- زویه ولې دې ناوخته کړه ژر ورځه نن پیرودنکي ډیر دي.

پوی شوم چې کاکا ته یې څه نه دي ویلي، د کار یونیفورم مې واغوست، پخلنځي ته دننه شوم وزیره دریدلې وه، زه یې ولیدم ژر ووتله، ځان راته ډېر بد ښکاره شو، ټوله ورځ همداسې تیره شوه، د غرمې ډوډی وخت و، ټولو پخلنځي کې ډوډی خوړله زه ورغلم، وزیرې ولیدم ډوډی یې پرېښوده همداسې ولاړه، ټولو راته برگ

برگ کتل ما هم ډوډی ونه خوړله، کاري وخت په خلاصېدو و لارم
ترڅو کالي بدل کړم کله چې را ووتم وزيره کور ته تللې وه، بهرام
کاكا ته مې وويل:

- کاكا! زه نه غواړم يو انجلۍ سره يو ځای واوسم

کاكا راته رد رد وکتل وپي ويل:

- ولې؟

- بس خوند نه را کوي هغه به زما د خاطره په عذاب وي، يو هلک

سره يو ځای اوسيدل انجلۍ ته سخت دي

کاكا غلی شو، لنډه شيبه وروسته يې وويل:

- چې داسې ده ورشه خپل کالي دې راوړه همدلته ويده کيږه هوتل

هسې دې شپې بند وي، زما به هم زړه ډاډه وي چې هوتل کې يو

څوک شته

د هوتل يو بل کاريگر ته مې ورغږ کړ ومې ويل:

- خير ده ورشه زما کالي بېک او چارجر راوړه زه نور دلته اوسېرم

هغه ولاړ زما بېک او چارجر يې راوړ، شپې او ورځې تيرې شوې زه

دې وزيرې غم اخيستی وم او وزيرې به گمان کولو چې دا بد هلک

دی، دې خبرو مې زړه اوبه اوبه کړی و، ۱۵ ورځې تيرې شوې که

پخوا هغې رانه مه اړولو اوس ما داسې کول نه مې غوښتل زما په

کتلو ورته ستونزه جوړه شي

شپاړسمه ورځ وه، پخلنځي کې مې لوبښي مينځل وزيره راغله بې له
څه ويلو يې د لوبښو مينځلو کې راسره مرسته پيل كړه يو قاب باندي
يې د صابون په څگ په انگريزي راته (ساري) وليكل زړه كې مې د
خوشحالي زلزله وشوه د خوشحالي له امله مې بدن شان رپيدو، خو
ضد مې وكړ قاب مې راواخيست ومې مينځلو ځان مې داسې ونيولو
چې گواكي هيش يې كيسه كې نه يم، پوي شوم چې خپه شوه، سر يې
بنكته واچولو لاره...

د همغې ورځې يو ورځ وروسته سهار وخته هوټل ته راغله خپل
يونيفورم يې واغوست زه ناست وم چای مې څكلو نور هيڅوك لا
راغلي نه وو، وزيرې له ځان سره په زوره ويل:

- مينه خو داسې نه كيږي، انجونې ناز كوي، او بل په يو دم داسې
خبره چې هرچاته څوك وكړي، نو نه يې مني، خو خلك چيرته
پوهيږي؟

ما هم وويل:

- څوك چې چاسره مينه نه لري، نو نه لري خو مينې ته درناوی ښه
شي وي، چې هرچا ته تروش تندي ونيسي زړه يې خپه كيږي

هغې بيا وويل:

- څوک چې مټين وي بيا معشوقه يواځې نه پرېږدي، بې غيرتو
غوندې ترې تبستي نه، نظر نه غلا کوي ترې، خو خلک هسې وايي
چې مينه لرم

ومي ويل:

- پرېږده يې...

چې يو دم راغله په ځمکه کښيناسته له لاس يې ونيول، غټې سترگې
يې اوبنکو څخه ډکې وې ويې ويل:
- تا خو به ماته وخت راکړی و، لومړی کس وې چې د خپل فکر
مې درته کولو، تا هم پرېښودم، اوس به زه په هيچا باور نه کوم

ومي ويل:

- ما هيڅوک ندي پرېښي د خلکو له چلند همداسې ښکاريدل چې
بايد يواځې پرېښودل شي

غلې ناسته وه په ژرغوني غبر يې وويل:

- تازه بيا يتيمه کړم!

ژر مې را پورته کړه له لاسو مې ونيوله په ژرا کې مې وويل:
- ليونۍ يې! زه تاته د پلار مور د هرچا مينه درکوم، پام چې بيا داسې
خبره ونه کړې

كلڪه غيره يې راکړه، ژړل يې ما هم پريښودل چې زړه يې تش شي،
خپل نرتوب رانه هير و، يوځای مې ورسره ژړل چې يو دم مې له
غيرې لرې شوه
ومي ويل:

- اوس بيا څه وشول؟

په سترگو يې راته اشاره کوله ومې ويل:

- ولې گونگي شوې؟

چې بهرام کاکا غبر وکړ:

- ښه نو دا خبره وه چې مجنون او ليلا دومره ورځې گونگي وو؟

دواړو سر ښکته اچولی و، بهرام کاکا وويل:

- راشئ کينئ!

کښېناستو بهرام کاکا وويل:

- ما خو ستاسو ټولې خبرې واورې، نو تاسو واده ولې نه کوئ؟

ژر مې وويل:

- نه کاکا واده خو به کوو، خو زه بايد کورنۍ ته خبر ورکړم لږ

وخت به صبر وکړو ترڅو نور هم يو بل وپيژنو نه غواړم چې بيا

زموږ د ستونزو په سر بله فاطمه نړۍ ته راشي

وزيره مُسکي شوه ويې ويل:

- زه يې منم، خو شکر ما هونبنيار انسان سره مينه کړې

کاکا ترخه مُسکا وکړه ويې ويل:

- شرميرئ نه! زما مخ کې مو د مينې خبرې شروع کړې

پخلنځي ته ولاړو، دواړو عجيب احساس کولو غلي وو، ما وويل:

- پام چې څو ژوندۍ يم بيا ځانته يتيمه ونه وايې، پوهيږم د پلار مينه دې نده ليدلې خو که پلار او مور دې ژوندي هم واي وروسته تر واده تر چې څوک تر مرگه درسره وي هغه خاوند دی او خاوند به زه وم

وزيرې وخنډل...

مانبام کيدونکي و، کاري ورځ په ختمېدو وه وزيرې ته مې وويل:

- نن وختي مه ځه وروسته دې زه تر کوره رسوم
- ولې؟ او ته بيرته کورته راسره نه ځې
- نه ليونۍ اوس نو چې ترڅو واده ونه کړو يوځای نه شو اوسيدلی
او بل چې اوس مه ځه کار درسره لرم
- خو څه کار؟
- پوهه به شې

تیاره خوره شوه، پیرو دونکي کم شول، موبایل مې را واخیست پر
واتسپ مې کور ته ویدیو کال وکړ وزیره مې څنگ ته ناسته وه
مور سره مې خبرې کولې ومې ویل:
- ادې یو څوک دربنایم

وزیرې په غوږ کې راته وویل:
- نه کیږي زه شرمیږم

مور وویل:
- څوک راته بنایې وبنایه کنه

کیمره مې د وزیرې طرف ته کړه مجبوره شوه وزیرې وویل:
- سلام علیکم خاله

مور سره یې خبرې کولې مور ورته وویل:
- دا څه خاله خاله راته وایې مور راته وایه

د وزیرې سترگې ډکې شوې موبایل مې ترې واخیست ویدیو مې بنده
کړه د باندي ووتلم مورته مې وویل:
- هغ له ماشومتوب د مور او پلار مینه نده لیدلې ځکه احساساتي
شوه

موبایل مې بند کړ وزیرې ته ورغلم، غلې ناسته وه، نور څه مې ونه
ویل بس تر لاس مې ونیوله کور ته مې ورسوله زه بیرته ترې
راغلم...

امریکا کې د مسافرتیا په غم پوی نه شوم ځکه چې وزیره راسره وه،
وخت بڼه تیریدو د شپې تر ناوخته مویو بل سره پر واټسپ میسج
کولو یوه شپه مویو تر ناوخته چټ وکړ یو بل ته مویو شپه پخیر هم
ووایل نیت مې بندولو چې د وزیرې پیغام راغی لیکلي وو:
- ته خپل د فیسبوک پاسورډ (پټنوم) راته ولیږه
بې له کومې پوښتنې مې د فیسبوک پاسورډ ورته ولیږو او ویده
شوم...

د همغې شپې سهار و، زه به تل وختي وینسیدم وروسته له لمانځه نه
ویده کیدم لا د سهار رڼا پر ځمکه نه وه خوره چې د هوټل دروازه
ټک ټک شوه ورغلم خلاصه مې کړه ومې لیدل چې وزیره ده ومې
ویل:

- څه شوي؟ خیریت دی ولې دومره وختي راغلې؟

څه یې ونه ویل په تیزی را دننه شوه کښېناسته، دروازه مې بیرته بنده
کړه څو گامه وړاندې ورغلم ومې ویل:
- اوس دا خو ووايه چې خیریت دی

د واره يې وويل:

- هيڅ خيريت نه دی

- خو ولې؟؟

- ماته تاته څومره د ښه انسان فکر کولو خو ستا فیسبوک خو...

- ولې؟ زما فیسبوک خو څه؟

- نشم ویلی زما په خوله نه راځي واخله خپله دا سکرین شاتونه

وگوره

موبایل مې ترې واخیست ومې کتل ډېر پخواني میسجونه وو، او زما

فیسبوک اکونټ پخوا زما د ملگري و، دا میسجونه مانه وو کړي

خو د وزیرې غوصې ته مې چې کتل پوهیدم چې دا خبره نه مني،

ورته ومې ویل:

- راشه وگوره

- څه وگورم؟

- دا دی فیسبوک اکونټ مې ډلیټ کړ ته خوشحاله

خو شیبې غلې وه بیا یې وويل:

- اوس یې ډلیټ کوې اوس به یې څه کړم؟

هیڅ مې ونه ویل ځکه غوصه وه درک کوله مې که پر ځای یې زه

هم وای همداسې لا تر دې به ډیر غوصه کیدم، خیر دا ورځ خو په

غوصه تیره شوه خو تر ۱۱ ورځو یې راسره په سمه خبرې ونه کړې

پر واټسپ يې بلاک کړی وم، زړه مې ډير خپه و، تر نيمو شپو به خوب نه راتلو فیسبوک مې هم ډليټ کړی و، يوټيوب کې هم يواځې غمگينې سندرې مخې ته راتلې سهار به چې را کيدو ماته به لږ لږ خوب راتلو چې راوينن به شوم سرې سترگې به گرځيدم يو سهار د چای څکلو وخت کې بهرام کاکا وويل:

- حمزه زويه خو ورځې شوې درته مې پام دی، سترگې دې سرې وي، که څه ستونزه وي او بې خوبه وي ماته يې ووايه؟

ومي ويل:

- نه کاکا دا سترگې مې د موبایل سکرين ته په کتو کله کله داسې کيږي...

همدې وخت کې هغې وويل:

- په داسې هلکانو شک نشته نشې به کوي!

ټولو وځنډل خو بهرام کاکا چې زموږ له مينځ خبر وړد يې را وکتل زه سمدلاسه له خپل ځای پاڅيدم، دا ځل زه په ريښتيا ترې خپه شوم ځانه سره مې همدا ويل چې:

- که اوس داسې کوي وروسته له واده خو د خام خوري

ډيرې ورځې داسې تيرې شوې له يو بل سره مو خبرې نه کولې د شپې ۱ بجه وه يوټيوب کې مې وډيوگانې کتلې چې د واټسپ دې ميسج شپږنگ شو وزيره وه ما د ميسج پريويو بنده کړې وه يعنې ترڅو

واتسپ خلاص نشي نه بنکاري چې میسج کې یې څه لیکلي خو زړه
مې دا څو خبرې کولې:

- که یې وگورې بیا به شک وکړي چې تر یوې بجې وینس دی
- که دې ونه لیدو بیا هم خپه کیږي

د زړه ۲مه خبره مې ومنله میسج مې وکتلو یو ساده ایموجي و، ما هم
بیرته ایموجي ور واستوو، لنډه شیبه وروسته یې بیرته میسج راغی
پوهیږئ څه وو؟

- ښه نو تراوسه وینس یې، چاسره مصروفه یې، کومې یوې سره؟

ماغزو مې کار ونه کړ چې څنگه یو څو دومره بد گمانه کیدلای شي
ما هم دې واره بلاک کړه، دا ځل مې هیڅ غوصه نشوه کنټرول...

سهار شو ۱۰ بجې وې ټولو چای څکلی و، پخلنځي کې یواځې زه او
وزیره وو، زه چې ډیر غوصه وم په دروغو مې موبایل را واخیست
داسې تمثیل مې وکړ چې گواکي له کور راته زنگ راغلی ومې ویل:
- هو هو مورې! بیخي مې خوښه شوه او ښه انجلی ده، بس نور چې
ستاسو خوښه وي زما هم خوښه ده مور او پلار سره یې خبرې وکړئ

وزیرې لوبسي وینځل یوه پیاله یې لاس کې یو درز یې شو دې ځمکې
یې وویشته او له پخلنځي ووتله...

ما د هغې له داسې ځورولو ډیر خوند واخیست چې همدې وخت
کې بهرام کاکا را غږ کړ:
- حمزه زویه راشه دا لیست واخله دا ځینې اړین شیان دي له بازاره
پي راوړه

بازار ته ولاړم د افغاني خوارو مواد او اړین شیان ډیر په سختۍ په
بازار کې پیدا کیدل ځکه ډیر وخت ووتلو، مازدیگر کیدونکی و،
چې بیرته هوټل ته را ورسیدم دننه ولاړم، یو کس ناست و، په زوره
زوره پي خبرې کولې ویل پي:
- فاطمې! وروسته له واده به دلته کار نه کوي دا نو څنگه ځای دی

له خبرو پي پوی شوم چې لوی کم عقل دی، له گارسون مې وپوښتل:
- دا څوک دی؟

- نه پي خبر ولې، دا دې وزیرې دې پوهنتون ټولگیوال و، وزیرې ته
پي څو ځلې د واده وړاندیز کړی و خو نه پي منلو اوس پي منلی نن
راغلی او سبا پاریس ته ځي واده هلته کوي

له بدن مې ساه ووتله، گونگی شوم، هیڅ ویلو ته وو، زړه مې
درزیدو دې یو اېسکلېټ پشان ولاړ وم...

لنډه شېبه وروسته بهرام کا کا راغی، هغه کس بیرته روانیدو وزیره
یې تر لاس نیولې وه، زړه کې مې اور بل و خو هیڅ مې نه شوای
کولای همدې وخت کې هغه کم عقل وویل:
- گورئ! ما دا دومره پیسې همدې وخت لپاره گټلې ټولو ته مې د
ټکټ بند و بست کړې سبا به له فاطمې سره تاسو ټول هم پاریس ته
راشئ

ولارو...

په ما دا شپه هم سبا شوه، ژوند کې لا ډیر څه پاتې وو چې نه مې وو
لیدلې
د سهار وختي بهرام کا کا راغی و یې ویل:
- زویه! ځان دې لانه دی تیار کړی؟
- ولې کا کا؟ په څه مناسبت؟
- له مور سره پاریس ته نه ځي؟
- نه هو ټل چاته پریردو زه نه ځم

زه خو نه تللم دا معشوقې واده ته تگ ننگ ښکاریدو راته خو
بهرام کا کا وویل:

- چې ته نه ځي زه هم نه ځم
نو ځکه مې ومنله ځکه د وزیرې پلار نه و، خو همدا بهرام کا کا یې
لکه پلار داسې و، ومې نه غوښتل بې پلاره یې واده وشي.

د پاریس ښار ته ورسیدو له هوایي ډگر ټول یو هوټل ته د اوسیدو لپاره لارو، شپه مو هوټل کې سبا کړه عمر (زموږ همکار) دروازه راټک ټک کړه ورغلم دروازه مې خلاصه کړه عمر وویل:

- راءه چکر ته څو د پاریس ښار به وگورو

ومي ویل:

- نه یاره! تاسو ولاړ شئ زما سر لږ درد کوي

- ته راءه داسې چې خونې کې ځان قید کړې نه ښه کیږي لږ تازه

هوا به واخلي

ډېر یې ټینگار وکړ مجبور یې کړم چې ورسره ولاړ شم، وزیره هم

راسره وه ډیر سیلانیان راغلي وو، د پاریس لف بریج (د مینې پل) پر

سر ولاړ وو یو هلک دا پل نورو سیلانیانو ته معرفي کولو ویل یې:

- دا پل تر دوه کلو د مخه له سلگونه زره قلفونو ډک و، دلته به

مئینان راتلل او د پل په یوه څنډه به یې قلف بند کړ او کلی به یې

سیند ته خطا کوله له کلونو راهیسې دلته دا دود تر سترگو کیدو د

نړۍ له گوټ گوټ ددې پل لیدو ته خلک راتلل ځکه د لف بریج

په نوم مشهور دی، خو! تیر کال د فرانسې حکومت له یاد پل ټول

قلفونه لرې کړل، ځکه د قلفونو ډیر وزن د پل د غورځیدو سبب

کیدلو

ددې کس د خبرو خلاصیدو وروسته وزیرې په انگریزی وویل:

- شاید نړۍ هم پوهه شوې وي چې مینه هسې یو خوشي بوج دی او
که په شادې کړ غورځیږې

ټولو وخنډل زه له پله خو متره ها خوا ولاړم په خټ روان وم
وزیرې ته مې کتل زړه مې درد کولو چې دا زړه هم په څه یوه نادانه
مټین شو، هغه زمور د مینې خبرې او بسې ورځې را یادیدې چې بهرام
کاکا او عمر چغه کړه:
- پام کوه چې موټر دی...

نور پوی شوی نه وم

یو وخت مې سترگې خلاصې شوې صرف د یوې خونې چت راته
بنکاریده د سترگو نظر مې ضعیفه شوی و، لنډه شیبه وروسته یوې
انجلی په انگریزي ژبه وویل:
- ډاکټر صیب! راشه چې په هوبن راغی

ډاکټر راغی ځینې معاینات یې وکړل ویې ویل:

- اممم! اوږد خوب دې وکړ

ژر مې وویل:

- وزیره چیرته؟

ډاکټر وویل:

- نه پوهیږم چې څوک یادوې خو ښاغلي بهرام ته مو خبر ورکړې
اوس به را ورسیري

خو شیبې وروسته بهرام کا کا راغی ډیره خوشحاله ښکاریدو ومې
ویل:

- وزیره چیرته؟ واده یې تیر شو؟

کا کا غلی و، هیڅ یې نه ویل، بیا مې وپوښتل:
- کا کا ولې څه نه وایې؟

لنډه شیبه وروسته کا کا وویل:

- دیارلس میاشتې شوې چې کوما کې یې، وزیرې چې واده کړی بیا
ترې خبر نه لرم

سر مې راباندې وگرځید، له لاس مې کنول لرې کړ او له ځای مې
پاڅیدم ډاکټرانو کلک نیولی وم چې تراوسه نه یې ښه شوی خو زما
مخه چا ونشوه نیولای ولاړم...

له روغتون ووتم، کا کا راپسې راغی ومې ویل:

- گوره کا کا تا پر ما ډیر احسانونه کړي نن مې هم مخه ونه نیسي
کا کا په ژرغوني غږ وویل:

- نه زویه مخه د نه نیسم

له جېب یې یو کاغذ را وویست ماته یې را کړ و یې ویل:
- آخر ځل مې چې له وزیرې سره خبرې کړې وې دا پته یې را کړې
وه واخله که یې له دې پیدا کړې
- مننه کا کا

روان شوم چې کا کا بیا غږ وکړ راپسې، ودریدم کا کا خپل ماسټر
کارډ را کړ و یې ویل:

- واخله په تش جیب روان یې له همدې یې مصرفوه، کوډ خو یې
درته زده دی

کا کا ته مې غیږه ورکړه او مننه مې ترې وکړه...

وروسته له څو ساعتونو له امریکا پاریس ته ورسیدم، تم نه شوم
همغې پتې ته ورغلم کور باندې قلف پروت وو یو شیبه ودریدم چې
یو کس را غږ کړ:

- څوک د پکار دي؟

- دلته یوه انجلی اوسیده یو کال مخکې یې واده کړی و

- دا ځای خو ډیر وخت شو تش دی

ناهیلی ترې روان شوم...

پاریس کې مې هیڅ ځای پرېښود هرځای مې وکتله خو وزیره نه
وه، پیدا مې نه کړه، خو ژوند کول مې هم نشوای پرېښودی، مجبور

وم بيرته امريکا ته لار شم د بهرام کاکا احسان مي بايد ادا کړي
...واي...

هوايي ډگر ته ورسيدم، د وزيرې يادونو کې ډوب وم د پاسپورټ او
ټيکټ د چک کولو لپاره قطار کې ولاړ وم، پام مې نه و چې نوبت
زما دی يو غبر مې واوريد:

- بناغليه! وخت مه ضايع کوي، خپل پاسپورټ او ټيکټ راکړئ

منځ مې ور واړوو، په ځان پوی نه شوم د هوايي ډگر هغه
کارکوونکې وزيره وه، ځای پر ځای ولويدم بې هوسنه شوم، نه
پوهيږم ولې خو شايد ضعيفه شوی وم، خو شيبې وروسته مې سترگې
خلاصې شوې پر يوې څوکۍ پروت وم، ځان مې سيده کړ
کينناستم لنډه شيبه وروسته وزيره راغله يو بوتل اوبه يې لاس کې
وې، څنگ ته کيناستله، اوبه يې راکړې، مننه مې ترې وکړه خو غلې
وه هيڅ يې نه ويل هغه زما وزيره ماته نه ښکاريدې بس په زړه مې
زور راوست او ومې ويل:

- څنگه يې؟ خاوند دې څنگه دی؟

غلې وه څه يې ونه ويل بيا مې وپوښتل:

- ولې څه نه وايې؟

په ژرغوني غبر يې وويل:

- زه يې پرېښودم!

هيڅ مې ونه پوښتل چې ولې يا دې څه لپاره له لاس مې ونيوله ويې ويل:

- څه کوي څه وشول؟
- پاسپورټ دې درسره شته؟
- هو خو ولې؟
- راءه نور څو نور بدې ورځې خلاصې شوې

اوس يوځای يو، واده مو وکړ لومړيو کې وزيرې ځان گرم گڼلو خو اوس همغسې شيشکه ده، يوه لورکې لرو نوم يې مينه دی ډيره خوږه ده، د بهرام کاکا ټول قرضونه خلاص شول خو احسان به يې کله ادا نشم کړلای، اوس خپل کور لرو يو کوچنی ريستورانټ مو جوړ کړی دې د واه تېسټ (ډبليو.اې.اېچ) په نوم مانا دا چې وزيره اېنډ حمزه، خوشحاله يو همدا هرڅه ده، باقي به الله خير کوي...

پای!

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**